

XEVI SALA, «La dignitat de la Font de la pólvora», a *El Punt/Avui*, 22 d'octubre de 2014.

Cada vegada que l'actualitat ens acostava novament al barri gironí de la Font de la Pólvora, els periodistes estem temptats d'oblidar que totes les cròniques possibles faran sempre curt i seran sempre injustes. Segurament per no fer curt, abans d'escriure primer caldria viure en aquest poble —així és com l'anomenen els seus habitants—, anar a dormir i llevar-se cada dia amb el difícil repte de tirar endavant, de mantenir viu un barri que des del seu naixement va quedar amagat sota la catifa urbana.

Una manifestació a les portes d'aquest diari, protagonitzada per gent que viu i treballa a la Font de la Pólvora —civilitzada, pacífica, carregada de sentiment—, m'ha fet adonar que jo també havia fet curt. Que en la meva crònica anterior en la qual recordava les dificultats extremes d'un barri extrem, havia oblidat reflectir l'altra cara d'una realitat que he pogut igualment copsar durant l'exercici de la meva tasca periodística.

No, jo no hi visc, a la Font de la Pólvora, tan sols hi he dedicat al llarg dels anys hores d'observació i de conversa. I, durant aquestes estades als seus carrers i als seus habitatges, he tingut la sort de conèixer gitanos que encara mantenien guspines d'alegria als ulls mentre recorden una infantesa de remullades a l'antiga font de Sant Daniel; m'he escalfat els palmells a la vora del foc encès per pares que conserven la veneració per la gent gran i consideren els fills el tresor més preuat; he resat agafant-nos les mans amb feligresos de l'Església evangelista, que durant molt de temps havien de celebrar el culte en uns baixos incòmodes i ara, per fi, han aconseguit un local en condicions; m'he contagiats de la rialla sorollosa de les mares que esperaven la mainada a la sortida de l'escola, satisfetes perquè els seus fills tenen els mateixos mestres que a elles els van ensenyar el català; he aplaudit noies que muntaven el seu primer grup musical compromeses amb la disciplina dels assajos i amb el desig de fer sentir orgullosos els seus pares; he contemplat també el dolor contingut i solemne de les matriarques ancianes honorant els morts amb rigorosos vestits negres; he felicitat joves que després de destacar a l'escola planificaven el seu futur universitari; he vist també l'arribada perfumada i

prometedora d'un nadó entrant a casa als braços d'una àvia que alliçonava la filla perquè d'ara endavant dosifiqués els embarassos; m'he entaulat al costat de tots ells per cruspir-me amanides regades amb olis purs, i finalment he conegut de prop els esforços —esperançats i impagables— de tots els educadors, dels agents socials i dels membres de les associacions de veïns que fan costat a païos i gitanos quan totes les ajudes s'esgoten i totes les promeses deserten.

I sempre he tingut la sensació que tots aquests veïns que s'avenien a parlar amb mi sobre les seves vides em donaven més del que jo els oferia. Que al capdavall em volien confiar generosament la fórmula secreta d'una felicitat que també pot existir en condicions extremes i que nosaltres, els que no vivim a la Font de la Pólvora, també tindríem a l'abast si sabéssim recuperar el respecte per les coses que ara ens fan nosa. Aquesta és també la realitat essencial d'una gent que —com tothom— té tot el dret del món a anomenar poble el lloc on viu i que no es resigna a quedar amagada sota la catifa. Gent que encara riu i encara conversa al carrer, la pàtria que nosaltres, que vivim en barris menys complicats, vam deixar perdre fa temps.

Potser per això ens els mirem sempre de reüll oblidant que la perifèria no es pot jutjar des de l'Eixample. Tampoc des de cap crònica periodística.

No, veïns de la Font de la Pólvora, la vostra dignitat no us la donarà ni us la traurà pas aquest paio que no voldria tornar a fer curt, la teniu guanyada cada dia que aneu a dormir i us lleveu desafiant el repte de tirar endavant el barri, de mantenir-lo viu i d'evitar que el pinzell de les adversitats ho pinti tot del mateix color de desesperança. Abans-d'ahir, escoltant-vos durant la manifestació que vàreu fer davant meu, vaig entendre que, per sort, aquesta dignitat està a recer. I us ho prometo: la propera vegada que torni al vostre barri serà per parlar dels petits grans èxits quotidians que tots els pobles persegueixen i es mereixen.